Ч. 99. Субота 4 (17) мая 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Ческий голос про угодові переговори. — З полудневої Африки).

На передвчерашнім засіданю палати послів вела ся дискусия над буджетом зелізниць державних. Польский посол др. Старжиньский цифрами доказував, що рентовність галицких зелізниць льокальних з року на рік збільшає ся. Удержавленє північної зелізниці повинно наступити з днем 1. січня 1904. Лінія Львів-Винники-Бережани-Підгайці єсть конечна, як також получене Львова з Варшавою. Сею лінією сполучено би Чорне море з Балтийским. Поїзд на лінії Львів Белзець робить 7 км. на годину, бо жалують угля. Всюди єсть великий брак ваґонів. На закінченє бесідник домагав ся заведеня польского язика у внутрішнім урядованю на зелізницях. — Буджет міністерства зелізниць ухвалено разом з резолюцию Колішера, аби правительство через уложенє відповідної тарифи хоронило австрийский промисл. Відтак приступила палата до дискусиї над буджетом міністерства рільництва. По рефераті п. Козловского засіданє замкнено.

На вчерашнім засіданю по відчитаню інтерпеляций предложили социялісти нагле внесенє в справі предложеня міністерства війни в делеґациях, дотикаючого видатку на нові армати. В дискусиї над тим внесенем виголосив довшу промову пос. Дашиньский. В голосованю палата відкинула наглість, почім приступлено до парад над буджетом рільництва. Міністер рільництва Джованеллі в своїй промові зазначив становище правительства супротив ріжних жадань палати і заявив, що стараньем правительства буде все підпиранє рільництва. З галицких послів промавляли Сосаньский і др. Гладишевский, котрий обговорював незавидне положенє руского селяньства і домагав ся від правительства 10 міліонів корон на заснованє селяньского банку. Засіданє скінчило ся по 9 годині вечером; слідуюче відбуває ся нині.

Про стан угодової справи подають Narodni Listy таке справозданє на основі півурядових інформаций: „Наколи з угорскої сторони хотять уможливити дальші переспpави, то повинні заявити рівну міру готовости, як австрийске правительство у виражених ним бажанях і предлогах. Угода не є угодою, наколи лише з австрийского боку мають бути зроблені уступки. Австрийске правительство показало вже свою готовість, позаяк не обставало при ревізиї угодових предлог, якої вимагано в парляменті і в суспільности. Правительство не вимагає більше, як сего потребують жизнені інтереси Австриї, оно бажає лише обезпеченого в своїм єствованю промислу, котрий не був би в кождім угорскім комітаті наражений на иньшу практику і бажає такого господарства сільского, котрого інтереси не були би виставлені на страти наслідком яскравого нарушуваня ветеринарийних приписів з боку угорских властий. Коли отже угорске правительство бажає угоди, то повинно зближити ся до австрийского становища“. То річ певна, що в найвисших міродайних кругах бажають удержаня економічної і торговельно-політичної звязи поміж обидвома державами, а так само там бажають виминати всяких пересилень кабінетових і парляментарних як і пересиленя у відносинах обидвох держав до себе. В тім дусі мають сї найвисші круги впливати на угорске правительство, але який се мати ме успіх, покаже ся небавом. З острого і напасливого тону угорских часописей против Австриї і австрийского правительства можна бачити, що Мадяри ані крихти не хотять із свого становища уступити. В понеділок в угорскім соймі виголосив Франц Кошут пламенну річ, в котрій називає домаганя Австриї нечувано пересадними і заповів іменем радикальної партиї найострійшу опозицию супроти того „походу“ Австриї на Угорщину. Єго ра-

---

66) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Пентаур ляг спочивати на ту просту постіль, а она здавала ся єму мякшою як би шовкова постіль якої королевої, але сон таки єго не брав ся.

— За надто сильні чувства наповняли єго серце і морочили єму голову.

Ще стояли зьвізди на небі, коли він схопив ся з постелі, поклав на ню лікаря і вибіг на двір.

Коло хати мисливого буркотіло сьвіженьке гірске жерело. Він пішов до него і занурив лице в студену воду і пустив єї по цілім своїм тілі. Єму здавало ся, як би він мусів очистити ся аж до самої душі, не лиш від бруду з довгих тиждців, але й від отчаяня, від ганьби й огірченя тай від того, що стикав ся з пороками і простацтвом.

Коли наконець відступив ся від жерела і вернув назад до хати, чув ся таким чистим як би раненько в сьвято в Сеті'вім домі, коли то скупав ся і убрав ся в сьвіжу одіж з білого як сніг полотна. Взяв сьвяточну одежу мисливого, убрав ся в ню а відтак вийшов на двір.

Мов би чорні тучеві хмари видів він перед собою величезні маси скал, а понад тими синє небо з тисячами зірок.

Розкіш свободи і чистоти підняла єго душу а радість якою він віддихав була так сьвіжа і легка, що він як би на крилах або як би несений невидимими руками вийшов по стрімкій стежці аж до темної маси вершка гори.

Якийсь козоріг перейшов єму дорогу і втікаючи ліз зі своєю самичкою по стрімкій стінці, а він відозвав ся до зьвірят: я не зроблю вам нічого.

Коли він вийшов на маленьку рівнину при споді порепаного ґранітового вершка гори, пристанув там. І знову зачув він, що десь коло него журчить жерельце, трава по котрій він ступав, була вохка і покрита тоненькою блискучою верствою леду, в котрій відбивали ся зьвізди, що поволи чим раз більше погасали.

Він споглянув на ті ніколи неспочиваючі а вічно стоячі на однім місци сьвітила на небі, відтак на вершок гори, то знов в глубину і далеку даль.

Поволи зачинала темнота прояснювати ся; маса гори, що спливала ся з почию, випинала своїм сьвітячим вершком, котрий окружала мов би дим легонька хмара, що раз виразнійше і виразнійше. З оази і других долин під єго ногами піднимала ся білава мрака зразу як би якась тяжка маса, а відтак розділяла як і летіла легенько до него і до неба.

Глубоко під ним плавав у воздусї величезний орел, одиноке живе сотворінє, як далеко і широко було видко.

Торжественне мовчанє окружало єго довкола і не було чути ні найменшого голосу, а коли орел спустив ся і щез з єго очий, а мрака опала глубше, тогди подумав він собі, що стоїть високо понад всїм сотворінєм і близько бога.

Грудь єго то підносила ся то спускала ся від глубокого віддиху, а єго взяло таке чувство як тої хвили, коли єго висьвятили на ерея і коли єго перший раз завели до найсьвятійшого місця сьвятині, але всетаки було оно тепер внакше.

Замість тяжким запахом кадила віддихав він тепер легким і чистим воздухом а глубока мовчаливість високої гори затронула тут могутнійше єго душу як там єрейский сьпів.

Єму здавало ся, як би тут боги чули кожде й найслабше порушенє єго уст, а мимо того серце єго було так повне вдячности і побожности, що єго аж щось перло дати вираз свому чувству похвальною піснею.

Але уста єго замовкли, і він вкляк мовчки, щоби помолити ся і подякувати.

З глубокою побожностию глянув він довкола себе.

Де був тут вехід, котрий в Єгипті зазначувало довге пасмо гір? Онтам, де тепер понад оазою прояснило ся небо. По правій єго руці було полудне, сьвята вітчина Нілю і богів водоспадів; але тут не плила ніяка ріка,

дикальний товариш Барта назвав домаганя „розбійничим нападом“ на Угорщину і заповів „парляментарну ворохобню під начальством независимого сторонництва“. Кошут також вказував на те, що ніби то корона стає по стороні Австриі проти Угор в справі угоди. Мінїстер президент Сель очвидно дуже радо бачить таку опозицию Кошутівців і з сего можна додумувати ся, якою дорогою та ціла справа піде.

З Льондона доносять, що Кіченер угодив ся з провідниками Бурів що до того, що возьме лично участь в конференциї відпоручників всїх бурских відділів в Орапії і Трансвали, яка вскорі має відбути ся. Нинї розпочинають ся наради самих лиш Бурів, а уложені на них услівя предложить Кіченерови окрема депутация. Спільна конференция Бурів з Кіченером відбуде ся в місті Ферайнїґінґ на граници Ораниї і Трансвалю.

Новинки.

Львів дня 16-го мая 1902.

— **Преосьв. епископ Константин Чехович** виїде з Перемишля дня 19 19 с. м. на канонїчну візитацию самбірского деканата.

— **З Самбора** пишуть: Зі всїх вісьмох читалень „Просьвіти“ самбірського повіта, одна читальня в самім Самборі від марта с. р. проявляє яке таке житє. Заложена перед двома роками, читальня ся з перенесенєм дїяльнїйших людий з Самбора підупала і доперва в тім роцї завдяки людям доброї волї віджила на ново. — Новий виділ, до котрого увійшли: Пп. Олександер Духович емер. інспектор шкіл народних яко голова, Іван Бий столяр яко заступник, Аполїнарий Юркевич бронзівник яко касиер, Теофіль Гродзїцкий студент прав яко секретар, Сенишин яко бібліотекар, др. Данило Стахура і Бурчаковский яко заступники, — розвинув енерґічну дїяльність і в протягу будь-що-будь короткого часу стягнув вже до читальнї 80 членів, а є надія, що число се в невдовзї побільшить ся до сотки. Члени сходять ся що вечера, читають ґазети та книжки, а кромі того під управою пп. Сенишина і Савкевича привчують ся хорального співу з нот. Хор читальнї співає дуже часто в церкві на великій службі Божій. Інтелїґенция місцева дуже радо і щиро підпомагає змаганя виділу, в праці над розбудженєм самосьвідомости між міщаньством а проявилось се найкраспе на спільнім сьвяченім, котре читальня устроїла в Томину недїлю.

— **Нагляча справа.** О. Д. Танячкевич оповіщує: Прошу тих чч дяків всїх трех диецезий, котрі в неперервній службі дяківскій провели доси цїлих 30 лїт, подати менї без проволоки лїта своєї служби. Дальше прошу менї подати всї відомі припадки зглядно імена окалїчілих дяків через отемненє, онїмінє, оглухненє, окулявленє чи то спаралїжованє ніг. А Впр. Отців прошу уклїнно заопікувати ся тою справою як найщирійше і у себе і там де се вказане: сконтролювати сї донесеня і припильнувати їх найскорійше висланє. Менї сї дати конечно потрібні; і то вже до реферату на загальних зборах товариства взаїмної помочи дяків перемиской диецезиї на дни 29-го місяця, котрим рефератом хочу за помочию Божою заініціонувати активну самопоміч дяків, до чого основою має служити осягнений з льотериї капітал. Тому дуже прошу о безпроволочні донесеня. — О. *Д. Танячкевич* в Закомарю, почта Ожидів.

— **Крадїж в банку.** З Черновець доносять, що в Сторожинци вломали ся до тамошного банку кредитового товариства невислїджені доси злодїї і обікрали касу. Злодїї розбили касу і забрали з неї готівки 20.000 К, 3 шнурки перел, золотий нараменник, пару золотих ковтків, золотий годинник і срібну пушку на сїрники — всьо вартости около 300 К. Касу отворено підробленим ключем. який найдено рано в дверцях каси. Товариство було обезпечене в „Фенїксї“ на 20.000 К. тому не понесе великої шкоди. Злодїї утїкли імовірно до Румуниї.

— **Еміґрация до Арґентини.** Станиславівскі Nowiny доносять, що з Підпечар, товмацкого повіта виїхало до Арґентини кільканацять родин. До еміграциї намовив їх арендар.

— **Церков в Красній,** повіта бережаньского згоріла дня 5 мая около 7 год. Шкода обезпечена лиш на 600 К. виносить 2000 К. Причиною огню було то, що під той час відбував ся в Красній похорон місцевого сотрудника о. Мушкевича і коли похід похоронний вийшов з церкви, полишено в церкві на престолї сьвічки. Дальше доходженє в сїй справі веде ся.

— **Убийство.** Дня 8 мая около 8 год. рано застрілив з карабіна 18-лїтний Федько Перейма в Лубяні коло Бродок, повіта львівского, 17-лїтну Марію Старовецку. Причина убийства незвістна, а карно-судове доходженє веде ся.

— **Гради в Галичинї.** Сей рік не заповідає ся користно для наших хлїборобів. З многих околиць доносять, що падали там гради, вправдї дрібні і не пошкодили засївам. але они ворожать. що се лїто не обійде ся без граду, так як було й минулого року. Рік 1901 доказав, що в Галичинї нема таких околиць де би град не падав.

— **В Баличцях,** коломийского повіта, по вічу, яке комітет скликує на день 16 с. м. о 2-ій год. пополудни з нагоди сьвята знесеня панщини, відбуде ся сьвяточний вечер в память Шевченка. В проґраму вечерка входять хори, декламациї і живий образ. Початок о год. $7\frac{1}{2}$ вечером. Цїни місць: перворядні 1 К, другорядні 60 с., вступ 30 с., для дїтий 10 с.

— **Тяжке покалїченє.** Межи Іваном Коваликом а Федьком Кравцем в Любінях, повіта яворівского, настала була дня 3 с. м. з причин родинних і маєткових суперечка, підчас котрої Ковалик розпоров Кравцеви живіт і ще три рази пробив ножем плечі так, що житю Кравця грозить небезпечність. Ковалика арештував жандарм і відставив до суду в Краківци.

— **Вибух цїлого поїзду з нафтою.** На стациї Шераден в Америцї на шляху зелїзницї, що їде з Пітсбурґа до Чікаґо їхав оногди поїзд і віз кільканайцять возів нафти. В дорозї один віз з заду вдарив сильно в другий на передї і розбив єго трохи, а виливаюча нафта займила ся. Поломінь бухнула з ваґона на яких 20 стіп високо, а від того вибуху займили ся і другі вози і так цїлий дворець товаровий на стациї станув в полуміни. Від того вибуху згинуло на місци 20 людий, 150 було смертельно а 50 легко покалїчених. горіюча струя нафти плила ще на півтора милї далеко аж до сїльця Еспліиборавґ, де настала ще друга експльозия, від котрої згоріло два доми і один великий готель.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 5 с. м. около 8 год. рано добував Іван Соломянець з Вороблячина повіта Равского камінє на власнім ґрунтї в ямі глубокій на півтретя метра так нещасливо, що земля єго присипала. Мимо скорої помочи видобуто єго вже неживого. — Селянку Параньску Кочкодан з Горoя коло Гути пов. чесанівского побив власний бугай дня 1 мая так тяжко, що она в пять днів опісля померла.

— **Убийство.** Дня 5 мая увійшов до шинку Маркуса Епштана в Тудорові, повіта гусятиньского, місцевий зарібник Йосиф Чайка і запитав шинкаря, „чи не знає, що діє ся з Архикнязем Рудольфом“ та й зараз стрілив до него з пістолєта набитого камінєм і зранив

а де тут було місце для видимої дїяльности Озиріса та Ізиси, того Горуса, що виріс із льотосового цьвіту в папірусовій гущавинї або тих богинь благодати Реннут і Зофа? До кого з них міг він тут підняти руки?

Підняв ся тихонький легіт, мрака щезла як та непосидюща мара від слів заклинача, в острих зарисах показав ся єму многошпилястий вершок сьвятої гори Синай а під ним виринали закрути долин і темнобарвна злегка филююча площа моря щораз виразнїйше.

Всюди тишина, нїгде анї слїду людскої руки а мимо того все сполучало ся в одну велику, величаву цїлість, все-таки піддавало ся всім законам цїлого сьвіта, все було повне божої сили.

Хотів з подякою підняти руки до Апуату, того, що показував дорогу; але не міг і безконечно малими показались єму ті боги, котрих він нераз одушевленими словами величав перед народом, а котрі прецї лиш над Нілем мали якесь значінє, лиш там мали свою вітчину і там панували.

— До вас — сказав він сам до себе — я не молю ся! Тут де моє око як би якогось божка обнимає далеку даль, тут відчуваю я того одного, тут він близько мене, тут буду єго взивати, тут буду єму дякувати!

І ще раз підняв він руки в гору та молив ся в голос: Ти Один! Один! Один!

Не сказав більше нїчого, але пісня пісний подяки і славословленя наповнила єго грудь, коли він то говорив.

Коли наконець підняв ся, стояв коло него якийсь мужчина високого росту з могутними очами а такий повен достойности як би якийсь король, мимо того що мав на собі просту пастирску одежу.

— Благо тобі! — сказав незнакомий грубим повільним голосом. — Ти шукаєш правдивого Бога.

Пентаур став уважно приглядати ся тому чоловікови, а відтак сказав: Аж тепер я тебе пізнав; Ти Мезу. Я був ще хлопцем, коли ти покинув Сетів дім, але черти твого лиця вбили ся менї в душу. Як тобі так і менї розкрив Амені тайну науки о Однім.

— Він єго не знає — відповів тамтой другий призадуманий і глянув на овид, що заяснів ся на всходї.

Небо закрасило ся пурпурово а вершок ґранїтової гори, вкритий ослоною леду став сьвітити ся і пускати искри мов би чорний диямант, що натягнув в себе проміня сонця.

Сьвітло дня показало ся, а Пентаур обернув ся до него лицем і став молити ся після свого звичаю.

Коли встав знову, клячав і Мезу на земли, але був задом обернений до сонця.

Коли скінчив молити ся, спитав єго Пентаур: Длячого ти обернув ся, коли явив ся бог сонця? Таже нас учили, щоби ми споглядали на него, коли він до нас підходить.

— Бо я — відповів на то єго поважний товариш — молю ся до иншого як ви. Сонце і всї зьвізди суть в єго руцї як та пилка дїтий, земля єсть підніжком єго ніг, вихор єго віддихом, а море перед єго очами як отся капелька на стеблї.

— Научи-ж мене пізнати того Великого, до котрого ти молиш ся! — відозвав ся Пентаур.

— Шукай єго — сказав на то тамтой другий — а знайдеш, бо ти прийшов з нужди і горя, а він обявив ся і менї на сїм місци одного такого ранка, як отсей, в хвили тяжкого страданя.

Чужинець обернув ся і пішов а незадовго скрили єго скали перед очима задуманого і споглядаючого в далеку даль поета.

В глубокій задумі пустив ся Пентаур в долину і доходив до хати мисливого.

Незадовго пристанув, бо зачув людскі голоси; але скали засланяли єго очам надходячу громадку.

Наконець показали ся син єго гостинного приятеля, якийсь мужчина в єгипетскій ноші, якась женщина високого росту, коло неї якась дївчина, що ступала легоньким кроком і ще якась друга, котру невільники несли на носилцї.

Пентаурови серце забило ся, бо він пізнав Бент-Анату і єї подругу.

Они щезли коло хати мислового, а він станув зітхнувши глубоко і стояв як би прикований під скалою, стояв довго, довго і не рушив ся.

Він не чув, що хтось легким кроком підходить до него і що назад вертає ся, не відчував спеки сонця, котре на него і на порфір поза ним зачинало припікати, не видів тої женщини, що тепер ішла против него; але як той голуб, що нараз відзискує слух, кинув ся, коли почув, що хтось вимовив єго імя, та й вимовили ще й чиї уста!

— Пентауре! — закликала Бент-Анат в друге, і поет розложив широко руки а донь-

смертельно. Коли Чайку зловили і відставили до суду, він на питане длячого то зробив, відповів, що хотів зімстити ся на першім ліпшім жиді, котрого би стрітив, за кривди, які жиди зробили бл. п. Архікнязеви Рудольфови. — Убийник єсть очевидно чоловіком несповна розуму.

— **Нова жертва їзди бальоном**. Бразилийский адвокат і посол Август Северо хотів закасувати всіх дотеперішних воздухоплавців і казав зробити собі в Парижи бальон найбільший, який був доси і назвав єго „Пакс“ (мир). Дня 12 раненько около пів до семої пустив ся він ним в гору з одним механіком. Нараз на бальоні у висоті 300 метрів показалась на однім кінци бальона полумінь а відтак і цілий бальон станув в полуміни та роздав ся страшенний гук. В одній хвили з бальона вже не було видко нічого а оба воздухоплавці упали на землю: механік згорів був вже у воздусі а Северо забив ся.

— **Переїхані на зелїзници.** Дня 12. мая с. р. межи стациями Мшана а Зимна вода при кільометрі 327·452 переїхав поїзд ч. 5 якогось селянина і забив на місци. Як той селянин називав ся, з відки походив, не знати. Доходжене веде ся в суді повітовім в Янові. — На просторі шляху зелізниці львівско-черновецкої меже Підмонастирем а стациєю Бібрка-Ґлїбовичі; випав з ваґона в ночи з дня 13. на 14. с. м. з поїзду, що їхав до Черневець, якийсь подорожний і згинув на місци.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „З днем 1 мая с. р. змінено назву стациї Катовіц на шляху Відень-Еґер в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Пільзнї на „Катовіц в Чехах“, а назву стациї Немельков на шляху Гораздовіц-Бабін на „Немельков-Вельгартіц“.

На шляху Прага-Фурт в. л. поміж стациями Беравн і Карльштайн отворено дня 1 мая с. р. перестанок особовий „Србско“ для руху особового і пакункового. — Рівночасно змінено назву стациї Вотіц; на шляху Відень Прага на „Вотіц-Веселька“, а назву стациї Вотіц-Безтагов на „Вотіц місто“. Назву стациї Гожеліц на шляху Беравн-Душнік змінено на „Гожеліц Нучіц“, а назву стациї Господзін на шляху „Зльопіц-Равдніц“ на „Госпозін-Кметуовес“.

З днем 1. мая с. р. отворено поміж стациями Лужан і Швіґав на шляху Пільзно-Айзенштайн в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Пільзнї, перестанки „Боров і Рот-Порїтшен для руху особового і обмеженого руху пакункового.

Оповіщенем заміщеним в „Ґазетї Львівскій“ розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оферту на будову сім мурованих будок стражничих і тілько будинків побічних на шляху зел. Ланьцут-Підволочиска. Кошта будови виносять 50.945 корон. Оферти принимати буде ц. к. Дирекция зелїзниць державних найдальше до 12 години в полудне дня 26. мая 1902. — Услівя будови, пляни і инші залучники можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові, в віддїлї консервациї і будови III. поверх, двері ч. 308.

Телеґрами.

Відень 16 мая. N. W. Tagblatt доносить, що галицкий сойм буде скликаний 17 червня і буде радити до 10 липня.

Відень 16 мая. З Кормоне на границі австрийско-італїйскій доносять, що 20 галицких еміґрантів задержано, бо не мали средств на дорогу і завернено їх назад до Галичини.

Петербург 16 мая. До Царского села, де з нагоди гостини Любета відбуде ся войскова парада, прибула майже цїла залога з Петербурга.

Рим 16 мая. Міністром війни именований ґенерал Оттоленґі. Оттоленґі єсть жидом.

Берлин 16 мая. Доносять з Петербурга, що наслїдник российского престола вел. князь Михайло прибуде сего року на цісарскі маневри до Австриї, котрі відбудуть ся в долинї ріки Ваґи.

ка короля припала до єго грудий, а він пригорнув єї до себе, як би хотів задержати на цїле житє і ніколи від себе не пустити.

За той час дружина княгинї спочивала коло хати мисливого.

— Она припала єму до другий, я то виділа — сказала Уарда. — Ніколи того не забуду! То так було, як би онто мріюче море підоймило ся і обняло сьвяту гору!

— Звідки у тебе такі гадки, дитинко? — відозвала ся Неферт.

— Із серця, із самої глубини серця! — сказала Уарда. — Я така щаслива, що й не можу того висказати!

— Ти єго виратувала і відплатила ся єму за єго добре діло, тому то й так тїшиш ся.

— То не лиш тото! — сказала Уарда. — Мене брало ся вже отчаянє; але тепер виджу знову, що боги справедливі і добрі.

Жінка Мени притакнула їй і зітхнула: Они обоє щасливі!

— Та й заслужили собі на то! — відозвалась дївчина. Оттаку як Бент-Анат думаю я собі богиню правди, а такого другого мужчини як Пентаур нема в цїлім Египтї.

Неферт мовчала хвильку, а відтак спитала з тиха: А ти виділа Мену?

— Та як би не виділа? — відповіла Уарда. — Зажди лиш, прийде час і на вас. Менї здає ся, що я гляджу нинї в будучність як би яка пророкиня! Але подивім ся чи лїкар Небсехт все ще лежить і спить. Напиток якого я наллєла до бордюга, мусів міцний бути.

— Авжеж, що міцний — сказала на то Неферт і пішла за дївчиною до хати.

Там лежав лїкар все ще на своїй постели і спав з широко розтвореними губами.

Уарда вклякла коло него, дивила ся на єго лице і сказала: Він мудрий і все знає, а як дурновато він тепер виглядає! Я єго збуджу.

Збитки взяли ся єї і она витягнула з постелї стебло соломи і пособотала єго ним по носї.

Небзехт підняв ся, пчихнув і спав дальше, а Уарда засьміяла ся на голос своїм срібним голосочком. Відтак почервонїла ся і сказала: То прецї не годило ся. Він добрий і великодушний!

При сих словах взяла она спячого за руку, притулила єї до своїх уст і обтерла піт з єго чола. Він тогди пробудив ся отворив очи і замуркотів як би крізь сон: Уардо, люба Уардо!

Дївчина відступила ся і втекла.

Неферт пішла за нею.

Коли Небзехт станув знову на рівні ноги і розглянув ся, побачив ся сам один в чужій хатї мисливого. Він вийшов на двір, де застав дружину Бент-Анати, котра з обавою розмавляла о тім що стало ся і чого ще можна було сподївати ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кряховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).